

Katoliški GLAS

Uredništvo in uprava:
Gorica, Riva Piazzutta št. 18
Poštno ček. račun: št. 24/12410

Cena: Posamezna št. L 25
Naročnina: Mesečna L 110
Za inozemstvo: Mesečno L 190

Leto V. - Štev. 11

Gorica - 12. marca 1953 - Trst

Izhaja vsak četrtek

Ob smrti Jožefa Stalina

V soboto dne 7. marca je Vatikan-ska radio postaja v slovenski oddaji prinesla tudi naslednje misli, ki jih zaradi njih tehtnosti in važnosti za sedanj čas posnemamo:

»List »Osservatore Romano« je ob naznanilu o smrti generalisima Jožefa Stalina prinesel naslednjo misel: »Naznanilo o koncu generalisima Jožefa Stalina kliče k zbranosti, ki jo veličastnost smrti — te poslednje meje vsake človeške oblasti — nalaga ljudem in prav posebej katolicanom, kateri se, gnani po usmiljenju, obračajo k Bogu, delivcu življenja in smrti, ter molijo.

Ime Stalinovo bo za vedno ostalo združeno s tihim in velikim trpljenjem Cerkve.

Katolici so bili v Rusiji razgnani že pred začetkom vojne; po končani vojni so bile uničene cvetoče verske skupnosti vzhodnega obreda; nato se je začel težki križev pot naših baltskih bratov Litvancev, Letoncev in Estoncev. Zadrževala je in še divja nevihta nad katolici v Romuniji, Bolgariji, Albaniji, Češkoslovaški, Madžarski, Poljski in po obširnih predelih azijskega Vzhoda.

»Cerkve molka«, katero bi nekateri radi zanikali, je tudi cerkev razkropljenih, izgnanih, zaprtih in mučenih, katerih mučeništvo ima svoj razlog in upravičenost edinole v divjem idejnem sovraštvu.

In Cerkve trpi in moli.
Februarja leta 1946 je pred zastopniki narodov, ki imajo svoja zastopstva v Vatikanu, Pij XII. dejal naslednje besede:

»Neprestano smo si prizadevali, da bi preprečili za človeštvo tako poguben napad. V sled tega smo še posebno pazili, kljub nekaterim pristranskim pritiskom, da ni ušla iz naših ust ali izpod našega peresa ena sama beseda, en sam znak odobravanja ali osrčenja za boj zoper Rusijo po napadu leta 1941. Ali nihče ne more računati na naš molk, kajne more računati na naš molk, kajne gre za vero in za temelje krščanske kulture. Na drugi strani pa ga ni naroda, kateremu ne želimo z vso odkritostjo svoje duše, da živi v časti in miru v območju svojih meja.

Kasneje leta 1952, po šestih letih hude in lažne propagande proti Cerkvi in njenemu vidnemu poglavarju, je Pij XII. potrdil ta svoja čustva v okrožnici »Sacro vergente anno«, naslovljeni na ruske narode: »Brez dvoma smo, ker tako zahteva naša visoka služba, obsodili in odklonili zmote, ki jih propagatorji brezbožnega komunizma uče; toda želimo, da se oznanjevalci zmot povernjo na pravo pot k Resnici.

V tem duhu vsi katolici, združeni z vidnim poglavarjem Cerkve dvigajo k Bogu gorečo molitev, da bi bili končno priznani povsod temelji svobode poedincev in Cerkve.«

Zgodovina uči, da Cerkve ne umre, pa naj jo preganjajo še tako. Toda sovražniki Cerkve in Boga trdijo, da niso to, kar so. Sklicujejo se na odprte cerkve, na ljudi, ki se vedno molijo, na bogoslužne obrede, ki se opravljajo, češ mi nudimo polno versko svobodo. Če se Cerkve pritožuje, je njena krivda, ona je tista, ki noče živeti v miru z državo in si prisvaja stvari in pravice, ki ji ne gredo.

Ugovor je zapeljal že številne vernike in tudi duhovnike. Žal se ti ne zavedajo, kaj gre Cerkvi po božjem in naravnem pravu, saj je Cerkve prav tako popolna družba kot država. Komunizem zahteva zase vso

svobodo propagande. Prav je, če povemo, da isto zahteva zase tudi Cerkve. V čem je svoboda propagande, mnogim zopet ni jasno. Najprej zahteva Cerkve nemoteno manifestiranje verskega prepričanja za svoje člane. Če je kdo zaradi svojih verskih nazorov izključen iz službe ali kakor koli manj kvalificirano označen, je to krivica in kršitev verske svobode.

Dalje zahteva Cerkve zase svobodo tiska, ki je danes splošen faktor življenja. Če Cerkve nima primer-nih listov, da brani verske resnice, ki jih napada nasprotno časopisje, to ni verska svoboda. Vzemimo primer: trenutno se dela velikanska propaganda v Sloveniji in izven nje (tudi v »Primorskem dnevniku« op. ur.) za Zolajevu knjigo o Lurdu. V tej knjigi, ki je na indeksu, se na najbolj prostaški način smejijo lurski dogodki in potvarjajo lurski čudeži. Pisatelj hoče zbuditi v bralcih vtis, da je vse le laž in potvorba duhovnikov. To knjigo je Bratko Kreft prevedel na slovenski jezik in so jo sedaj z velikansko reklamo vrgli na trg. V Sloveniji, kjer trdijo, da je verska svoboda, kaj more Cerkve storiti v obrambo zoper ta novi napad na dogme in verske resnice? Nič, ker nima nobenega časopisa, in tudi če bi ga imeli, bi ne smeli nič napisati, ker bi sicer urednika zaprli. (To se je zgodilo z uredniki lista »Gore srca« v Zagrebu, op. ur.).

Mi vsi vemo, kako strogo postopa Cerkve v zadevi čudežev, da ne prizna nobenega, dokler je le mogoč kak pameten dvom. Tukaj pa se zelo napada ves nauk o čudežih in resničnost lurskih dogodkov, Cerkve pa mora molčati. To je gotovo dokaz, da v Jugoslaviji ni verske svobode, da so le besede, kakor so izpovedali tudi jugoslovanski škofje.

Stalin je umrl. Pred Bogom je že dal svoj obračun. Trideset let se je boril zoper Cerkve in ta ni danes v svetu nič manj živa, kot je bila prej. Tudi Tito bo nekoč umrl. Tudi on bo dal svoj obračun. Upa, da bo on v boju zoper Cerkve ob smrti srečnejši nego Stalin? Dvomimo. Eno mu svetujemo: Če hoče biti srečnejši, naj se z Bogom in s Cerkvijo pobota, dokler je čas (uredništvo).

Kratke novice

PRETEKLI TEDEN STA BILA ZUNANJI minister Eden in finančni minister Butler na obisku v Združenih državah, kjer sta imela važne politične in gospodarske razgovore z zunanjim ministrom Dullesom in drugimi ministri. Prišlo je tudi do sestanka med Eisenhowerjem in Edenom.

V STRASSBURGU se je vršila prve dneve tega tedna konferenca zunanjih ministrov evropske skupnosti. Adenauer in Bidault sta se ob tej priliki razgovarjala o posarskem vprašanju.

PREDS. JUGOSLAVIJE maršal Tito se je odpeljal po morju na uradni obisk na Angleško. Jugoslovanski krogi pripisujejo temu obisku veliko važnost v razvoju vedno tesnejših odnosov med Jugoslavijo in Anglijo.

V TOREK SO RUSKI LOVCI sestrelili ameriško letalo nad ameriškim zasedbenim področjem v Nemčiji. Incident se je zgodil kakih 25 km od češkoslovaške meje pri Regensburgu. Letalec se je rešil. Od tedaj ameriška lovska letala vrše stalno patrolo ob meji popolnoma obožena.

Sovjetski diktator je umrl

Največji diktator zgodovine Josip Visarjonovič Džugašvili Stalin je mrtev. V četrtek 5. marca je nehalo biti srce moža, ki ga milijoni častijo kot svojega boga, a ki ga nešteti drugi milijoni preklinjajo, ker ga smatrajo za glavnega povzročitelja vseh nesreč, ki so prišle nad Rusijo in vse tiste narode, ki so jih boljše-viki pod njegovim vodstvom podvr-gli svojemu despotstvu in suženjstvu.

Padel je malik, pred katerim so skoraj 30 let klečali ter trepetali ruski narodi in na katerega se je s strahom oziral ostali svobodni svet. Zrušil se je malik, ki je zahteval na milijone človeških žrtev in ki bi jih morda še zahteval, ko bi smrt, ki tudi takim bogovom ne prizanese, ne bila pretrgala niti njegovega življenja.

Zrušil se je diktator, a njegovo delo se ne bo zrušilo. Njegovi opričniki bodo nadaljevali delo svojega mojstra in ne bodo izpustili iz rok 800 milijonov ljudi, ki so jih vkle-nili v težke verige boljševiškega suženjstva. Stalinov naslednik Malenkov in ostali člani nove boljševiške vlade, kot so Molotov, Berja in drugi, nam ne dajejo upanja, da se bo s smrtjo vsemogočnega Stalina kaj spremenilo.

O Stalinu se je že veliko pisalo, vendar se nam zdi, da ne bo odveč, če si ogledamo vsaj na kratko njegovo življenje.

STALINOVA MLADOST

Josip Stalin se je rodil 21. 2. 1879. v mestu Gori v Georgiji na Kavka-zu. Po narodnosti ni bil ne Rus ne Slovan, ampak Georgijec, pa je kljub temu vladal skoraj 30 let Sovjetsko Rusijo. Njegov oče Visarjon je bil čevljar in pri njem se je mladi Josip naučil popravljati čevlje. Oče, ki je rad pil, ga je večkrat pretepal, medtem ko ga je njegova mati Ekaterina naravnost oboževala, saj je bil edini, ki ji je od štirih otrok ostal pri življenju. Da bi ga odtegnila moževemu slabemu ravnanju in da bi mu preskrbela boljše bodočnost, ga je poslala najprej v domačo cerkveno šolo, pozneje pa v pravoslavno semenišče v Tiflisu.

V semenišču, ki je bilo pravo gnezdo upornosti in kjer so georgijski študentje delali načrte za osvoboditev svoje domovine izpod carskega jarma, se je Josip Visarjonovič prvo leto dovolj disciplinirano obnašal, toda kmalu se je navzel tudi on u-pornega duha, tako da je bil še ne dvajsetleten izključen iz zavoda. Do-bil je službo pri tifiškem oservatoriju, kjer je imel malo dela, še manj pa jela. Prosti čas je porabil za to, da je ustanavljal tajne marksistične krožke. Že 1901. leta je ustanovil tajni list Brdzola (Boj) in še v istem letu je postal član social-demokratskega odbora v Tiflisu.

Leta 1902 je bil Stalin prvič aretiran ter poslan v zapor, ki je postal od takrat dalje njegovo pogosto bivališče. Že 1. 1903 je bil izgnan v Sibirijo, kamor so ga odpeljali pozneje še večkrat, odkoder pa je zopet in zopet pobegnil. Iz socialnega demok-rata se je prelevil medtem v komunističnega ter postal celo Leninov so-trudnik. Leta 1913. je bil zopet poslan v sibirsko pregnanstvo ter ostal tam do 1916. leta.

Ko so se meseca aprila 1917. Lenin, Zinoviev, Radek in razni drugi komunisti vrnili v zapečatenem vagonu iz Švice v Rusijo, so našli Stalina in Kameneva pri uredništvu »Pravda«. V prvi boljševiški vladi je postal predsednik komisarijata

narodov. Kmalu je prišlo med njim in Trockim do tekmovanja za Leninovo naklonjenost. Ko je Lenina 1. 1922 zadela kap, se je ta boj spremenil v boj za nasledstvo.

Lenin ni maral preveč za Stalina. V svoji oporoki je glede Stalina to-le naročil: »Stalin je preveč sirov in ta pogrešek, ki ga mi komunisti med seboj lahko prenašamo, je nedopustljiv v službi generalnega tajnika. Zato predlagam tovarišem, da odstranite Stalina od te službe in da imenujete koga drugega na to mesto.«

Ko je Lenin 21. 1. 1924. umrl, je bil Trocki na poti na Kavkaz, kamor se je šel zdraviti. Ko je izvedel za Leninovo smrt, je takoj brzojavil v Moskvo ter povprašal za dan Leninovega pogreba. Stalin mu je odgovoril: »Ker se ne moreš pravočasno vrniti, smatra politbiro, da moraš zaradi svojega zdravja nadaljevati svojo pot v Sakhum.«

In Trockemu se je zgodilo isto, kot sedaj Višinskemu: ker ni bil navzoč pri razdeljevanju služb, je bil potisnjen v stran in Stalin je do-bil v oblast politbiro, komunistično stranko ter postal neomejen gospodar ogromne Rusije.

MOŽ BREZ USMILJENJA

Nek nekdanji Stalinov tovariš je označil Stalina za mirnega, vztrajnega, predvsem pa za krutega človeka. Ta sodba je povsem na mestu. Svojo vztrajnost je pokazal Stalin v svojem brezobzirnem boju za nadvlado, njegovo krutost in brezsrčnost pričajo nešteti procesi, ki jih je uprizoril med ustanovitlji Sovjetske zveze, dostikrat med svojimi najbližjimi prijatelji in sodelavci. Na ta način se je odkrižal vseh svojih tekmecev, vseh prvih graditeljev komunizma, ter se obdal z ljudmi, ki jih je povzdignil iz blata in ki so mu bili zato vdani kot psi. Leta 1936 se je rešil nekdanjih Leninovih sodelavcev Kameneva in Zinovieva. Leta 1937 so bili obsojeni na smrt bivši glavni urednik »Pravda« Radek, organizator petletke Piatakov in bivši londonski poslanik Sokol-nikov. Še istega leta je padel kot žrtev sovjetske pravice maršal Tuhačevski in cela vrsta najvišjih generalov. Leto pozneje so pri procesu, ki ga je vodil sedanji zastopnik Sovjetske zveze pri Združenih narodih Višinski, priznavali svoje krivde voditelj Kominterne Rikov, član politbiroja Buharin, dva šefa državne policije Jagoda in Ježov, slavni nevrolog Pletnirov in Leninov prijatelj zdravnik Levin.

Lev Trocki, ki je bil poleg Lenina glavni voditelj ruskega boljševizma, ustvaritelj rdeče armade in neuklonljiv nasprotnik Stalina, je padel kot žrtev Stalinovega maščevanja 1940. leta v Mehiki.

Najnovejši proces zoper devetorico najvišjih zdravnikov, od katerih je bilo šest judov, se še ni začel in je vprašanje, ali se bo sedaj po Stalinovi smrti sploh vršil.

SIBA BOŽJA

Nam se vse našete žrtve Stalinove politike ne smilijo preveč, saj so vsi ti ljudje pripomogli komunizmu do veljave, zato so tudi soodgovorni za vse zločine, ki jih ima ta na vesti. Tem ljudem se na splošno ni zgodila krivica, prejeli so plačilo za zločine, s katerimi je bila njihova pot navzgor poslana. Nam se smilijo milijoni priprostega ruskega naroda, ki so jih ti mogotci zaslužili, oropali vseh človeških pravic ter s svojo propagando tako pozumili,

da ne vedo več, kaj je svoboda, demokracija in pravo blagostanje.

Smili se nam preprosto in nek-daj pobožno rusko ljudstvo, kateremu hočejo ubiti vero v drugo življenje, ne da bi mu ustvarili vsaj zemeljski raj, ki so mu ga obljubljali.

Smilijo se nam nešteti drugi narodi, ki jim je Sovjetska zveza vsilila svoj režim ter jih vkovala v težke suženjske verige. Smilijo se nam Litvanci, Letonci in Estonci, Poljaki, Čehi in Slovaki, Madžari, Bolgari, Albanci in Romuni, Kitajci in še razni drugi narodi, ki jih je ruski boljševizem pod vodstvom tovarisa Stalina oropal njihovih temeljnih svoboščin in pravic.

Tovariš Stalin je umrl in pokopali so ga z največjimi častmi. Tam v daljni Sibiriji pa vzdihuje pri prisilnem delu ter umira po koncentracijskih taboriščih več kot 10 milijonov modernih sužnjev, ki jih je boljševiški režim pod Stalinovim vodstvom vrgel v to vnebovprijočo nesrečo.

Posledice nedeljskih izgrediv v Trstu

Vsem so brez dvoma še v spominu lanski marčni izgredi v Trstu, ki jih je organizirala fašistična mladina. Tudi letos niso hoteli zaostati.

V nedeljo 8. marca je imel MSI veliko zborovanje v teatru Rossetti v Trstu. Govoril jim je njihov duče, generalni tajnik De Marsanich, ki je pripeljal v Trst veliko število svojih pristašev. Po končanem zborovanju so se MSI-ovci napotili s črno zastavo na čelu med petjem fašističnih pesmi na pohod po mestu. Policija je demonstrante razpršila in zaplenila črno zastavo. A kljub temu se je večji skupini demonstrantov posrečilo doseči Korzo, kjer so pred sedežem independentistov začeli žvižgati in izzivati. Policija je skušala razgrajalce razgnati, v tistem trenutku pa se je razlegel močan pok in ljudje so bežali na vse strani. Ostali so na tleh le ranjenci, ki so klicali na pomoč. Policija je ugotovila, da je počila ročna bomba italijanskega izvora znamke OTO. Pri tem je bilo ranjenih 25 oseb, med njimi dva zelo hudo. Prvemu De Felice je zmečkalo stopalo leve noge, drugemu Pozzo Cesaru pa je eksplozija popolnoma odrezala desno nogo tik nad stopalom. Oba sta iz Padove. Cesare Pozzo je glavni urednik neofašističnega časopisa »Risveglio nazionale«.

Med ostalimi ranjenci je večina oseb iz Italije, nekaj dijakov in dijakin pa je tudi iz Trsta. Uradno poročilo pravi, da je preiskava ugotovila, da je ročna bomba vrgla skupina demonstrantov samih, z namenom, da bi dosegla policijo. Toda zaradi gneče bomba ni dosegla cilja in se je razpočila sredi demonstrantov samih. To potrjuje tudi varnostna zaklopka, ki so jo našli v neposredni bližini, kjer je bomba eksplodirala. Policija je takoj uvedla preiskavo in aretirala lepo število oseb, ki pa so vse iz Padove in Verone. Najhuje ranjena De Felice in Pozzo bosta baje marsikaj povedala. Tržaški župan je na zadnji občinski seji, kjer so mnogo razpravljali tudi o tem dogodku, zagotovil, da bo podvzel vse ukrepe, da se lanski marčni izgredi ne bi ponovili tudi letos. Začetek je že pokazal. — Aretirani pridejo prihodnji teden pred sodišče.

Četrta postna nedelja

Iz svetega evangelija po Janezu
(Jn 6, 1-15)

Tisti čas je odšel Jezus na ono stran Galilejskega morja. Šla pa je z njim velika množica, ker so videli čudeže, ki jih je delal nad bolniki. Jezus je šel na goro in tam sedel s svojimi učenci. Bila je pa blizu Velika noč, judovski praznik. Ko tedaj Jezus povzdigne oči in vidi, da prihaja k njemu velika množica, reče Filipu: »Kje naj kupimo kruha, da bi ti jedli?« — To pa je rekel, ker ga je skušal, zakaj sam je vedel, kaj bo storil. Filip mu odgovori: »Za dvesto denarjev kruha bi jim ne bilo zadosti, da bi vsak le kaj malega dobil.« — Eden izmed njegovih učencev, Andrej, brat Simona Petra, mu reče: »Tukaj je deček, ki ima pet ječmenovih hlebov in dve ribi, a kaj je to za toliko ljudi?« — Jezus pravi: »Velite ljudem sedeti.« — Bilo pa je mnogo trave na onem kraju. Posedli so torej močje, kakih pet tisoč po številu. Tedaj je Jezus vzel hlebe, se Očetu zahvalil in jih razdelil med sedeče; prav tako tudi rib, kolikor so hoteli. Ko so se pa nasitili, je rekel svojim učencem: »Poberite kosce, ki so ostali, da se ne končajo.« — Pobrali so torej in napolnili dvanajst košev s kosci, ki so od petih ječmenovih hlebov ostali njim, ki so jedli. Ko so torej ljudje videli čudež, ki ga je storil, so govorili: »Ta je zares prerok, ki mora priti na svet.« — Ker pa je Jezus tedaj spoznal, da hočejo priti in ga po sili postaviti za kralja, se je spet sam umaknil na goro.

Gospoda Filipovo računanje kaj malo zanima; spremeni govorjenje: »Koliko hlebov imate?« Petrov brat Andrej pove z dokaj čudno opazko: »Pet ječmenovih hlebov in dve ribi, a kaj je to za toliko ljudi?«

Čudež pomnožitve kruha je znan. Apostolom in vsej pet tisočglavi množici mož brez žena in otrok je bil dovolj otipljiv; vsi so jedli in se nasitili, pobrali so dvanajst pol-

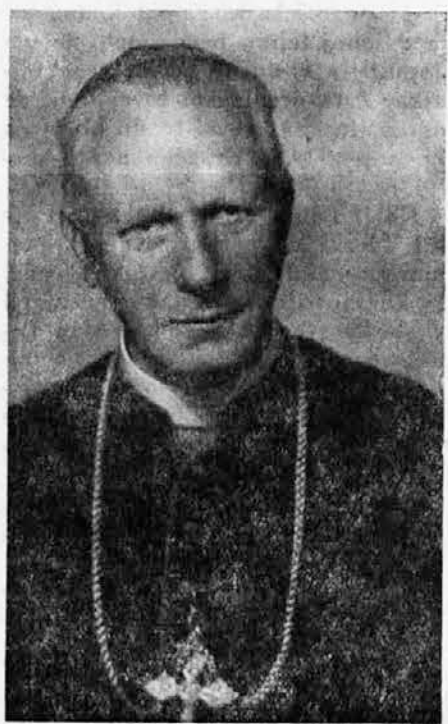
nih košev drobcev od preostankov kruha in rib. Pet ječmenovih hlebov in dve ribi je zadoščalo za vse. V rokah Gospodovih in v rokah apostolov se je kruh množil.

Podoba euharističnega kruha je ta čudež. Množi se, vsak ga lahko uživa, kolikor hoče. Nasiti ta kruh ne telo, ampak dušo. Množica je prišla do čudnega zaključka ob tem čudežu: »To je prerok, ki ima priti na svet.« Kar za kralja so ga hoteli narediti, za svetnega kralja, ki bo zmagal svetne sovražnike Izraelcev.

Naš zaključek je večkrat drugačen ob duhovni pomnožitvi euharističnega kruha. In nam se Gospod nikakor ne umika na goro, ampak želi postati kralj, kralj naših src in naših duš.

Naj zavladava v srcih naših Kristus Kralj po sveti Euharistiji!

Škof msgr. Gregorij Rožman ob sedemdesetletnici rojstva

skupno s tisoči svojih vernikov.

Tujina mu prva leta po vojni ni bila prijazna. Zavezniki ga sicer na zahtevo komunističnih nasilnikov, ki so ga obsodili na dolgoletno ječo, niso vrnili, dopustili pa so marsikatero ponižanje. Pozneje je prišel v Združene države. Pa tudi tu ne počiva. Zanima se za svoje rojake in jim pomaga, kolikor more. Neprestano je okrog po slovenskih župnijah, kjer govori in spoveduje ob misijonih. Dvakrat je že obiskal svoje vernike v Argentini in v drugih južnoameriških državah. Njegova velika skrb je slovensko semenišče v Argentini, da bi pripravil čim več duhovnikov za svojo ljubljansko škofijo, ker je v zasluženi domovini zaradi brezbožnega pritiska vedno manj duhovniškega naraščanja.

DUŠNI PASTIR

Kako težko delo ga je čakalo v svojem času, ko so že l. 1941 nacisti zasedli velik del njegove škofije in se je v ostalem delu kmalu nato začela državljanska vojna. Treba je bilo tolažiti, pomagati, reševati. Nikomur ni odklanjal pomoči. Reševal je Jude, ki so jih preganjali Nemci, pripravil je bil vedno posredovati za komuniste, da jih je rešil smrti. Prve tri, ki so bili obsojeni na smrt, je samo njegovo posredovanje rešilo, da so ostali pri življenju. Koliko je storil in tistih letih groze in trpljenja, da je vsem, ki so se nanj obračali, pomagal, ve samo Bog.

Če hočemo označiti osebnost škofa Rožmana, bomo najbolje zadeli, če pravimo, da je goreč dušni pastir. Tudi tedaj, ko je vršil službo profesorja, cerkvenega sodnika, prefekta, je vedno še našel čas, da je pomagal pri dušnem pastirstvu, da je pridigal, spovedoval, imel duhovne obnove, vodil duhovne vaje. Kadar so hoteli imeti kje za duhovne obnove ali duhovne vaje, zlasti za fante in može, najboljšega voditelja, so se obrnili na dr. Rožmana in ta pomoči ni odrekal. Kadar je on govoril, je bilo vedno veliko poslušalcev. Pri njegovih govorih, ki jih je imel vsako leto v postu v ljubljanski stolnici, je bila cerkev polna do zadnjega kotička.

Kot škof je dvakrat prepotoval obširno ljubljansko škofijo z 280 župnijami, ko je vršil kanonično vizitacijo. Povsod je sejal seme božje besede, v vsaki župniji je spovedoval. Pri vizitaciji se je zanimal za vse, kar je bilo pomembnega za dušnopastirstvo, zlasti se je zanimal za mladino, ki ga je povsod vzbujala. Čeprav je bilo dostikrat zelo naporno, je vendar obiskal po vseh solah vse razrede, da je mogel priti v stik z vsemi otroki. V večjih krajih je bil tudi do 10 ur na dan v šoli. Nekaj časa je pustil kateheta, da je spraveval, potem pa se je sam razgovarjal z otroki, da je spoznal, koliko znajo in kako versko žive.

V l. 1940 je dal ljubljanski škofiji na sinodi škofijski zakonik in pastoralne instrukcije, ki sta dajala duhovnikom solidne smernice za dušnopastirsko delovanje. Zdi se nam, da se more malokatera škofija ponašati s takim zakonikom.

Svojo škofijo je hotel prenoviti po presv. Rešnjem Telesu. Zato je neprestano priporočal pogosto prejetanje sv. obhajila. O tem je pisal pastirska pisma, priporočal je organizacijam naj pogosto sv. obhajilo širijo. L. 1935 se je pod njegovim vodstvom vršil mogočen euharistični kongres za vso Jugoslavijo. Če bodo ljudje euharistično živeli, bodo Kristus imeli za svoj najbližji vzor. To pa je vprav bil njegov cilj, vse pridobiti za Kristusa. Sad tega njegovega prizadevanja je bil mednarodni kongres Kristusa Kralja, ki se je vršil v Ljubljani l. 1939. Kdo se še ne spominja mogočnih

ČUDEŽNI KRUH

Ob obali Galilejskega morja je bila pomlad. Kjer je kaj moglo priti iz zemlje, je pokukalo iz nje in oznanilo prihod novega življenja v naravo. »Bila je blizu Velika noč, druga v Gospodovem javnem delovanju, ki jo je prebil v Galileji s svojimi učenci. Dogodki pred pomnožitvijo kruha so Gospoda prisilili, da je ostal v Galileji. Vrnitev učencev z misijonskega polja, naznanilo smrti Janeza Krstnika, ki je Gospoda močno uzalostilo, potem spet govorica o Herodu, ki je v Jezusu videl od mrtvih vstalega Janeza, vse to je Gospoda nagnilo, da je odšel izpod oblasti Heroda Antipe in se je podal pod oblast Filipovo, v bližino Betsajde.

Odhod Gospodov in njegovih so zapazile množice iz Kafarnauma in so ga iskale ter tudi našle. Brez dvoma so se tem ljudem pridružili romarji iz vzhodne Galileje, ki so na poti v Jeruzalem hoteli slišati spet Gospodovo besedo. Apostoli so imeli z ljudmi toliko dela, da niti niso imeli časa zaužiti skromnega kosčka kruha. Kako je moralo biti ganljivo gledati to hrepenenje ljudstva po Kristusu. Kakor cvetlični vonj priključke čebele iz panja, tako je Kristusovo čudežno delovanje priključilo procesije skromnih in delavnih ljudi. »Ker so videli čudeže, katere je delal nad bolniki«, nava-ja evangelist kot vzrok za to hojo za Kristusom.

Zdi se, da danes te hoje za Kristusom ne pozna svet več. Mar Kristus danes ne dela podobnih čudežev kot tedaj? Da, ali ljudje so zaprti vase, ne vidijo nič nadnaravnega, niti se ne zavedo svoje in drugih ozdravitve, zato ne hite za Kristusom.

Ljudstvo se ni naveličalo poslušati besedo Gospodovo, ni čutilo lakote. Praktični apostoli so ga opozorili, da je kraj samotnen, ura pozna, čas že, da odpusti ljudi, da grede v bližnje vasi nakupiti si kruha, pa tudi prenočit. Odgovor Gospodov je čuden: »Dajte jim vi jesti!« Kruha apostoli niso imeli, niti niso premogli denarja za nakup kruha. Filip je naredil nekak proračun: dvesto denarjev ne bi bilo dovolj.

ZA KATOLIŠKI DOM

Darovi za Katoliški dom

Msgr. GREGORIJ ROŽMAN, škof ljubljanski 40 dolarjev = lir 25.000.—	
N. N. - Sovodnje - namesto cvetja na grob pok. župnika	
Petra Butkoviča - - - - -	lir 2.300.—
Sardoč Marica - Gorica - - -	» 5.000.—
Breškon Angela - Milan - - -	» 2.000.—
Don Pio Collino - Videm - - -	» 500.—
Lestan Rafael - Bocen - - -	» 5.000.—
Č. g. Kenda Ivan - - - - -	» 1.000.—
Slavec Nada - Martello - - -	» 620.—
Tomšič - Martello - - - - -	» 1.000.—
N. N. - Rupa - - - - -	» 1.000.—
Kovačič Ivanka - Gorica - - -	» 1.000.—
Č. g. Pogačar - Bocen - - - -	» 1.000.—
Buzzi Jožef - Trst - - - - -	» 500.—
N. N. - Turin - - - - -	» 3.000.—
Sirk Jožef - Krmin - - - - -	» 600.—
Lojk Alojzija - Milan - - - -	» 1.000.—
Rakušček Alojzij - Benetke - -	» 3.000.—
Dr. Sfligoj in druž. - Gorica - -	» 5.000.—

Mantegna Marija - - - - - » 2.000.—
Po 10 dolarjev:
Ludvik Stanich, Indianapolis; Frank Beaman, Ohio; družina Anton Meljač, Cleveland - - - - - = lir 18.600.—
Po 5 dolarjev:
A. Škobar, Cleveland; Lavrence Bandi, Cleveland; John Bizal, Oklahoma; Angela Sampson, Minn.; Mrs. Pirsh, Cleveland; John Germ, Colo.; Maks Planinc, Alta, Canada; Mrs. Carolina Battensby, Canada; John Komick, California; A. Iyanetich, North Chicago; Frank Vrtovec, Elmhurst; John Lozar, Elmhurst - - - = lir 37.200.—
Franc Kamin, Clev. 3 dol. - - - » 1.860.—
Franc Furlan, New York
2.50 dolarja - - - - - » 1.550.—

OPOZORILO: Z raznih strani se pritožujejo, da ne objavimo takoj vseh darov, ki jih prejemo za KD. Vse darovalce vljudo prosimo, naj imajo potrpljenje. Ker je darovalcev obilo, ne moremo objaviti vseh naenkrat. Bodo prišli pa prav gotovo vsi na vrsto. ODBOR

govorov, ki jih je imel na obeh kongresih! Njegova prepričevalna beseda je zajela stotisoče udeležencev.

SKRB ZA MLADINO

Dobro je vedel, da se bo družba prenovila, če bo mladina vzrasla v pravem krščanskem duhu. Zato je bila njegova prva skrb, da s pomočjo mladinskih organizacij, v prvi vrsti organizacij Katoliške akcije zajame in vzgaja mladino. S pomočjo svojih zvestih sodelavcev dr. Odarja, prof. Tomca in drugih je po navodilih papeža Pija XI. postavil organizacijo KA trdne pravne in organizacijske temelje. Po l. 1933 se je KA začela utrjevati in širiti najprej med dijakih, potem med mladimi delavci, med kmečkimi fanti in med drugimi stanovci. Mladina je rasla v novem duhu, v trdni veri, v navdušenju za krščanske vzore. KA se je gradila tako solidno, kot v malokaterih deželah po svetu. Voditelji so se vzgajali na tečajih, ki so trajali do šest mesecev, na letnih duhovnih vajah, na tedenskih sestankih, zlasti pa so črpali moč v molitvi in v prejetem zakramentu. Precejšen del članov je prejel sv. obhajilo vsak dan, velika večina pa vsak teden. Ta mladina je obetala, da bi kakor kvas prenovila vso Slovenijo. Bog je dopustil, da je hudič zaenkrat vse razdeljal in razpršil. Mnogi so kot mučenci padli pod brezbožniki. Kot svetli vzori bodo nekoč svetili poznejšim rodovom, ko bo njihovo življenje popisano. Prepričani smo, da bodo mnogi med njimi nekoč dosegli čast oltarja.

BOREC ZA RESNICO

Škof Rožman se ni vmešaval v politiko. Dobro je vedel, da je versko-nravno pod-

ročje polje njegovega dela. Ali ko so liberalni režimi v Jugoslaviji skušali ovirati Cerkev v njenem delovanju, je odločno nastopil za božje pravice. O tem pričajo njegova pisma na krajevne poglavarje, na ministre in na kralja. Ko je spoznal, da se pod plaščem narodno osvobodilne borbe skriva brezbožni komunizem, je takoj glasno začel opozarjati pred to nevarnostjo, da bi ji verni ne nasledili. Če mora zaradi tega bivati v tujini, če so ga brezbožni nasilniki v domovini obsodili na dolgoletno ječo, je to njemu samo v čast. Zvest ima lahko, da je ob pravem času povedal resnico svojim vernikom.

Danes je škof Rožman simbol vseh tistih, ki se bore za boljše bodočnost slovenskega naroda. Redki si morda še domisljajo, da z metodami Marksovega dialektičnega materializma med nami kaj grade. V resnici samo rušijo. Ljudi z vso krutostjo in brezobzirnostjo tirajo v brezboštvo, mladino v moralno propast, kulturo so napravili za dekle zgrešenega političnega sistema. Po osmih letih njihove vlade so naši ljudje na tako mizerni gospodarski stopnji, kakor malo kje po svetu. S svojim nasilstvom ljudi spravljajo v obup.

Obnova naše domovine je mogoča samo po krščanstvu. To more dati našemu zasebnemu in javnemu življenju svoj trden temelj, more dvigniti na nravnih načelih našo kulturo in prenoviti družbo po krščanskem socialnem nauku, ki se je vprav pod škofom Rožmanom intenzivno študiral v organizacijah KA.

Škofu Rožmanu želimo ob njegovi sedemdesetletnici, naj mu Bog da moči, da bi mogel še dosti storiti za svoje rojake v tujini, želimo pa mu tudi, da bi se kmalu mogel vrniti v osvobojeno domovino.

TRST BREZ DUHOVNIKOV

Vendar smo se jih rešili! Umrli je zadnji slovenski duhovnik na Tržaškem. Sedaj pa le zaprimo vse meje, da se kakšen ne prikrađe iz Slovenije ali iz Argentine! Hočemo ostati sami. Ne potrebujemo kaplanov in župnikov.

Tako bo nekoč zapisal komunistični in sploh Slovincem nasprotni časopis. Kdaj bo ta nekoč? Če bo šlo tako naprej, lahko prav kmalu. Lahko že v tridesetih letih ali še prej. Trenutno imamo na Tržaškem samo enega bogoslovca, pripravnika v malem semenišču za nobenega. Duhovnikov v dušnem pastirstvu sicer ne manjka, a sedem jih je že zelo v letih; lepo število duhovnikov pa se lahko vsak čas vrne v Slovenijo. In kako bo takrat na Tržaškem? Ali veste, tržaški Slovenci, da je prav tukaj velika in resna nevarnost? Odvč bi bilo starim prijateljem »K. glasca« dokazovati, kaj je bil slovenski duhovnik svojim vernikom pod fašizmom. Odvč bi bilo dokazovati, kaj je naš duhovnik svojim vernikom sedaj. Le to rečemo, takrat bo na Primorskem najhuje, ko ne bo več domačih duhovnikov!

Kaj bomo storili? Vse bomo storili, da zopet začevetjo med nami domači duhovniški poklici. Pot pa je edino ta:

1. Začnimo moliti za duhovniške poklice. Vsaj vsako prvo nedeljo v mesecu ali na prvo soboto molimo za nove duhovnike. Kjer že molite, molite še več. Kjer so verske organizacije, naj ne mine sestanek brez molitve, brez spomina in priporočila k molitvi za duhovniški naraščaj. Brez Gospoda ne moremo ničesar storiti. Samo On obuja nove poklice, samo On izbira delavce za svojo žetev in sicer samo tam, kjer verniki za to goreče prosijo, kjer verniki nove duhovnike izmolijo.

2. Na Primorskem nimamo svojega semenišča. Treba ga je takoj postaviti, treba ga je zgraditi in čim prej odpreti. Kaj nam pomagajo vse druge akcije, novi zavodi, nove župnijske dvorane in domovi, ko pa čez 30, 40 let ne bo naših duhovnikov, da bi jih vodili. Prva stvar v vsaki katoliški deželi je škofijsko semenišče. Kjer je v škofiji več narodov, pač mora biti več semenišč. V prejšnjih časih smo imeli na Tržaškem eno malo semenišče. Tako semenišče za današnje razmere ne zadostuje. Vsak dijak, ki se pripravlja na duhovniški poklic, naj po želji svete Cerkve izvrši vsaj gimnazijske šole v domačem jeziku. Zadnji papeži neprestano opominjajo misijonarje, naj skrbijo za domači duhovniški naraščaj, naj izročajo redno pastirstvo domačemu kleru. Brez domačih duhovniščin ni po mnenju cerkvenega vodstva pravega in trajnega katoliškega življenja v misijonih. Isto velja in še v večji meri za dežele, kjer bodo morali novi duhovniki pospravljati ruševine brezboštva in materializma. In taka dežela je tudi naša. Zato mislimo in delajmo za novo slovensko malo semenišče.

3. Matere, ki z veseljem berete te vrstice, veliko molite, veliko žrtujte, da bi Bog obudil med vašimi sinovi nove duhovniške poklice. Kakor vedno velja tudi sredi najhujeje materializma, da ni večje sreče in časti za katoliško družino kakor je novi duhovnik, ki ga Gospod pokliče k svojemu oltarju.

V tem postnem času in še potem bomo večkrat namerno pisali o našem skupnem delu za naše duhovnike, za naše semenišče. Bog daj pa Mariji, Kraljici duhovništva, tem vrstam svoj blagoslov, našim dobrim družinam pa moč in milost, da bi vzgojile veliko sinov-duhovnikov!

Iz pastirskih pism naših škofov Sveta Evharistija — kruh življenja

IZ PASTIRSKEGA PISMA PREVZV. G. NADŠKOFA FR. HIJACINTA AMBROSIJA
ZA POST 1953

»Spominske svečanosti ob dvestoletnici ustanovitve goriške nadškofije se bodo zaključile letos s slovesnim škofijskim evharističnim kongresom. Zato je goreče želeli, da bi se vsi verniki, bližnji in daljnji, čim tesneje združili z Jezusom, ki je edino rešenje človeštva, izmučenega od zablod, ker je zapustilo Kristusa, ki je pot, resnica in življenje.

»Nikakor ne smemo misliti na Jezusa, kakor da bi živel daleč od nas, tam na očetovi desnici. Ne, on je sredi med nami, resničen in živ, s svojim telesom, krvjo, dušo in božanstvom. Pri sv. maši Jezus daruje svojo večno daritev Očetu, v zadoščanje za naše grehe in kot priprošnjo za nas vse. Živi v tabernaklju in nas vabi, da se mu približamo, da prejmemo razsvetljenje in tolažbo, saj je obljubil, da nam bo dal svoje meso v hrano in svojo kri v pijačo. Slovesno in nedvomno je izjavil, da je on kruh iz nebes in da bo tisti, ki bo jedel od tega kruha, živel vekomaj.

Kar je obljubil, je Jezus pri zadnji večerji tudi izpolnil.

»Velikonočna večerja je minila, a vsi so pričakovali še nekaj bolj vzvišenega in svetega. Na mizi so bili oprezniki in vino. Jezus je vzel kruh, povzdignil oči k nebu, blagoslovil kruh in ga razdelil učencem, rekoč: Vzemite in jejte, to je moje telo, ki se za vas daje v odpuščanje grehov. Nato je vzel kelih z vinom, spet dvignil pogled k nebu, blagoslovil vino in ga dal učencem: Vzemite in pijte, to je kelih moje krvi, ki se za mnoge preliva.

»Nedoumljiva skrivnost, ki si jo, Jezus, sam razodel! To je moje telo, to je moja kri, jejte in pijte. Če tako govoriš Ti, z vso odločnostjo, Ti, ki si učitelj resnice, in če to govoriš tik pred smrtjo, ko so sovražniki že na poti, da pridejo in molimo Zakrament vse svetosti. V tem Zakramentu je naš Gospod vedno med nami.

GOSPOD BIVA MED NAMI

»Naj bo še tako revna cerkva in še tako skromen tabernakelj v najbolj oddaljenem in zapuščenem kraju, Jezus prebiva tam noč in dan ter čaka, da se mu približamo, da nas razsvetli in potolaži. Še več: on sam gre k tistem, ki ga potrebuje in želi. Prihaja v razkošne palače bogatinov in v revne bajte, kakor tudi v primitivne kočice divjakov. To je največja sladkost njegove ljubezni.

DAJE SE NAM V HRANO

Toda ljubezen teži k združitvi. Jezus se je skrnil pod podobo kruha in vina, da bi ga uživali, da bi postal življenje našega življenja. Naša združitve z Jezusom v sv. obhajilu je tako tesna, da lahko rečemo s sv. Pavlom: Živim, pa ne več jaz, ampak v meni živi Kristus.

Pri sv. obhajilu nam daje Jezus samega sebe. Daje nam svoje človeško življenje, ki je bilo na zemlji podvrženo trpljenju. Tudi naše življenje je boj in trpljenje. Blagor tistim, ki znajo odkriti skrivnost trpljenja, ko se tesno združijo s tistim Jezusovim telesom, ki je bilo izdano v smrt, in s isto krvjo, ki se preliva v naše odrešenje. Blazne se zdijo nekatere izjave svetnikov. Trpeti ali umreti, je ponavljala sv. Terezija, Trpeti in ne umreti, je govoril sv. Janez od Kriza. Trpljenje so iskali in pre-

našali z veseljem: Preobilno je moje veselje pri vsej naši nadlogi, pravi sv. Pavel. To hrepenenje, da bi trpeli s Kristusom, je pri svetnikih bilo sad njihove tesne povezanosti z Jezusom človeškim, trpljenju podvrženim življenjem v sv. obhajilu.

»Jezus nam daje tudi svoje poveljano življenje. Dal nam ga bo, ko dokončamo svoje zemsko romanje, toda v sv. obhajilu nam daje trdno poročstvo, da bomo vstali z njim in da bomo z njim poveljani. Kako naj bi bil izključen od nebeske ženitnine tisti, ki je deležen evharistične pojedinje?»

PONAVILJA SV. DARITEV ZA NAS

To pa še ni vse. Evharistija ni le največji zakrament, ampak je tudi Jezusova daritev na križu, ki se nenehoma nekrvavo obnovlja na naših oltarjih. — Le brezmadežno Jagnje je moglo na vreden način zadostiti nebeskemu Očetu za naše grehe in priklicati na nas božje usmiljenje in blagoslov. Jezus je s svojim trpljenjem in smrtjo na križu dovolj zadostil za grehe vseh ljudi, vseh časov, vendar hoče, da tudi vsakdo izmed nas v njem, po njem in z njim daruje njegovo daritev. Sv. maša je Jezusova daritev na križu, ki se obnovlja skrivnostno, a resnično na naših oltarjih, in ki so je deležni vsi prisotni.

»Z tega lahko vsakdo, ki veruje v besedo resnice, razume, da je Evharistija središče vere in življenja, sonce, ki izžareva luč in toploto, ki očisti, razsvetljuje, ki bogati vsa naša dejanja ter jih dela Bogu prijetna.

NASI PRADEJJE IN SV. EVHARISTIJA

»Prvi kristjani so se pogosto hranili z Evharistijo, ki jim je vtilvala polnost Kristu-

sovega življenja. V naši nadškofiji imamo spomenik, ki prekaša vse, ki razširja svojo evharistično svetlobo ne samo po vsem nekdanjem patriarhatu, ampak preko vseh cerkva: mozaik, ki je ohranjen v sedanji oglejski baziliki. Ta mozaik je tvoril tlak prve bazilike škofa Teodora. Po njem je hodil sv. Ambrož s patriarhom Valerijanom in vsi škofi naše dežele, ki so se zbrali na cerkvenem zboru, da slavijo zmago krščanstva na razvalinah poganstva in krivoverstva. Ta mozaik, ki je bržkone največji in najbolje ohranjen, kar jih ima krščanstvo, je veličastna proslavitev Evharistije.

PROSLAVA 200 LETNICE

Vse proslave, ki se vršijo ob dvestoletnici ustanovitve naše nadškofije, nimajo namena, da bi klicale v spomin minule veličine, pač pa hočejo obrniti pozornost vseh k edini resničnosti, k Kristusu, ki resnično živi med nami v presv. Evharistiji. V vsaki cerkvi nas čaka, skrit v tabernaklju, in nas vabi k sebi. Želi, da bi pogosto prihajali k njemu. Še več. Naša hrana hoče biti, s katere naj bi se čim pogosteje krepili. Najdragocenejši sad jubilejnih proslav pa naj bi bil, da bi vsi vedno bolj cenili daritev sv. maše in se je udeleževali ne le ob nedeljah in zapovedanih praznikih, pač pa tudi med tednom, v kolikor je komu mogoče.

»Škofje krščanskih občin prvih stoletij so se zbrali na cerkvenem zboru z namenom, da nudijo svojim vernikom sredstvo, ki naj jih obvaruje pred odpadom od vere pod pritiskom preganjanja. »Ne smemo pustiti nezavarovanih in neoboroženih tistih, ki jih vzpodbujamo k borbi; okrepčati jih moramo z Jezusovim Rešnjim Telesom. Borba se bliža; pripravljani smo v varstvu Jezusovega telesa in krvi!

Borba za našo vero in naše zveličanje je v teku. Jezus je Kruh življenja in rešitev sveta. Zato: Pridi, Gospod Jezus v sv. Evharistiji!

Inozemske sorte krompirja

Sort krompirja je na tisoče in je izbira precej težka. Ni pa vsaka sorta za vsako zemljo in podnebje: v enem kraju lahko obilno obrodi, ista sorta na drugem kraju lahko popolnoma odpove. Sorte so namreč selekcionirane za gotove določene prilike. V naših krajih se v zadnjih letih širijo predvsem naslednje inozemske sorte:

a) Majestic (mezistik) je iz Anglije uvožena sorta. Gomolji so veliki, meso zelo dobro in sorta zelo rodovitna. Zahteva pa dobro in rodovito zemljo, pravo krompirjevo zemljo, ki ne sme biti ilovnata oziroma pretežka.

b) Iz Holandske uvažamo v večjih količinah sorti »eersteling« in »bintjes«. Prvoimenovana sorta ima rumeno meso, je zelo rodovitna in zgodnja ter uspeva več ali manj v vseh zemljah. Pri nas bi jo morali gojiti več v očigled kolaradskemu hrošču, kateremu navadno učiče. Sorta »bintjes« se lahko goji v ravninskih legah in je ni pripravočati ne za Kras in ne za višje ležečo Beneško Slovenijo.

c) Iz Nemčije se uvaža k nam sorta »okrogli berlinski krompir«, ki uspeva več ali manj v vseh zemljah. Nima sicer debelih gomoljev, zato pa jih je pod vsakim grmom večje število. Če tudi ta sorta ni

zahtevna glede vrste zemlje, se moramo zavedati, da bomo dobili v-like pridelke samo pri pravočasni pripravi zemlje, kateri moramo izdatno gnojiti.

Vse imenovane sorte — in sploh vse sorte krompirja — obrodijo obilno, če imajo popolnoma zdravo listje, zato pa moramo škropiti krompirjevo z raztopino modre galice (in seveda apna), kakor trte.

Krompir „kamnik“

Pred prvo svetovno vojno so naši kmetovalci sadili večinoma krompirjevo sorto »kamnik«, ki je znan v mednarodnem svetu pod imenom »oneida«. Ta sorta obilno rodi precej velike gomolje ploskate oblike s plitvimi, nekoliko rožnatimi očesi. Kamnik pa ni priljubljen samo zaradi svoje rodovitnosti temveč predvsem zaradi svojega okusa.

Danes sorta »kamnik« še vedno prevladuje na Tolminskem in Gorenjskem, a tudi pri nas ni potrebno, da se ji odpovemo, četudi smo odrezani od ozemelj, od koder si je naš kmet dobavljal seme. To sorto gojijo namreč v izdatni meri v Beneški Sloveniji in posebno čisto v Zgornjem in Spodnjem Trbilju, Grmaku in na Srednjem, pa tudi v drugih vaseh. Semenski

krompir bi v Beneški Sloveniji sploh lahko predstavljal lep vir dohodkov.

V Furlaniji je sorta »Kamnika« zelo cenjena. Znaša je pod imenom »bianca slavna« torej »slovenski krompir«.

Slinavka in uvoz živine v Italijo

Ker razsaja slinavka in parkljevka skoraj v vseh državah, je visoki komisar za zdravstvo prepovedal uvoz prežvekovalcev in prašičev, kakor tudi njih mesa bodisi svežega ali zmrazjenega iz vseh držav, razen iz Holandske, Švice, Anglije, Irske, Jugoslavije in Švedske.

Ne sadite trt pregosto

Ne smemo saditi vseh sort trt enako gosto, ker nekatere se po svoji naravi bolj, druge manj razvijajo. One, ki bolj močno rastejo, morajo biti zasajene bolj na redko.

Od naših sort trt, ki so v zadnjem času najbolj priljubljene, se sorta takoj močno razraza. Malo zaostaja modra frankinja, malvazija in tudi kabernet. Šibkejšje rastejo merlot in zelen, še šibkejšje pa rulandec in burgundec. Zato bomo lahko sadili rulandec in burgundec tudi na razdaljo 1 m v vrsti, pri merlotu in zelenu bo najmanjša razdalja 1.20 m v vrsti, pri tokajcu in drugih pa 1.40 ali celo več.

In kakšna bodi razdalja med vrstami? To zavisi od lege vinograda in načina nege. V splošnem pa zginejavo nasadi, kjer so bile vrste goste, večkrat komaj 1.20 m med vrstami. Danes so vrste bolj redke in v modernih vinogradih znaša razdalja med vrstami 2.50 m do 3.30. Zato so pa močnejše in tudi pridelek z njih je večji. Od odraščene trte sorte tokaj se zahteva danes vsaj 5 litrov vina, a zato mora trta imeti dovolj prostora za svoj razvoj.

IZ SLOVENIJE

Nov brezbožen strup

Ljudske oblasti v Sloveniji si na vse načine prizadevajo, da bi zatle vero v srce slovenskega ljudstva. Poleg šole jim v ta namen posebno dobro služi tisk. Časopisi in knjige vseh vrst so vsi urejvani in izbirani tako, da rušijo verske svetinje v dušah bralcev. Sedaj sta se vrsti takih brezbožnih spisov pridružila še dva, in sicer prevod znanega romana francoskega naturalizma Emila Zola-ja »Lurde« in pa »Izvor religije«, ki je prav tako prevod iz francosčine. Zolajev »Lurde« je star preko 50 let; pisatelj ga je napisal zato, da bi osmešil lurska prikazovanja in čudeže. Toda osmešil je le samega sebe, Lurdu ni pa prav nič škodoval, zakaj vsi smo pričali, da slava lurske Matere božje raste iz leta v leto in da se prav tako tudi množijo čudeži in ozdravljenja, ki jih brezbožci zaman skušajo tajiti. Prav tako sta se osmešila sedaj Bratko Kreft s prevodom tega grdega romana in pa Čankarjeva založba, ki je roman izdala. Prepričani smo, da tudi v slovenskem ljudstvu ne bo ta roman prav nič zmanjšal slave lurske M. B. in zaupanja vanjo.

Druga knjiga »Izvor religije« časnikarja Haincheleina hoče »znanstveno« dokazati, da je vsaka religija le človeškega izvora in še prav posebno krščanstvo, katerega ustanovitelj Kristus ni bil drugega kot človek. Tej stari trditvi je pisatelj primešal nekaj novih laži dialektičnega materializma.

Obe ti dve knjigi je toplo priporočil tudi »Pr. dnevniki«, ki ga mnogi tudi »verni kristjanje« berejo še vedno kot božjo besedo. Dobremu preroku zaupajo! —

„Primorski“ in Pust

Veliko žalovanje za pboгим tržaskim Pustom traja pri »Primorskem« kar naprej. Zadnji velik članek v nedeljo 1. marca nam dokazuje, da je žalovanje veliko in rana globoka.

Trezni ljudje se vprašujejo, le kako je to, da se »Primorski« tako neutrudno poteguje za tržasko Pusta. Saj so drugi listi tudi omenili Pustovo smolo, toda tako zares se ni nihče užalil kakor prav tivsko glasilo. Kaj vendar to pomeni? Odgovor je zelo lahek in so ga gotovi vidci že pred nami pogodili: gliha vkup štrih! Pust in Primorski sta zelo podobna brata in tako jokata eden za drugim! Ti uredniki in dopisniki so vam pravi pravcati pustovci in tako ni čuda, če se razjokajo ob sami misli na letošnjo Pustovo nesrečo! Pomislite, da so v svojih plitvih glavah prišli v nedeljskem članku do gorostasne trditve, ki je ne moremo kar mimogrede prebaviti; tako se jokajo bolesto razdraženi spisovatelji Primorskega: s prepovedjo Pustovega pogreba trgajo oblasti še sleherni vez, ki veže Slovence in Italijane! Edino vez, ki veže mesto in predmestje! Ali se sploh izplača izgubljati dragoceni čas in prostor v listu s tako zavrelico Primorskega? Še eno pogodi člankar, ki pravi, da je prepoved Pustovega pogreba ena izmed mnogih identitativnih akcij proti Slovencem! Ta pa je lepa in resnično v vsaj Pustovi apoloģiji nima para! Naj si jo Pustovi bratci vtaknejo za klobuk! Resnično nas ne miče, da bi se ob tej pravlici ustavljali in kaj več s Primorskim modrovali! Kdor pride do takih zaključkov, sploh ni vreden, da bi se mu odgovarjalo. Za takega modreca je treba iskati prostor v umobolnici pri Sv. Ivanu! (No, če pa res ni druge vezi več, ki bi vezala tržasko Slovence in Italijane kakor sama Pustov pogreb v Škledju, tedaj pa se vdamo usodi in nočemo niti te vezil!).

V dolgem komunističnem nedeljskem članku je pa le neko odkritje, ki nam ustavlja pero. Primorskemu ne dišijo kakor pravi dolge tržasko procesije in verski kipci po hodnikih mestnih palač. Da, da tu te zob boli, Pustov bralec! In tu zob te bo bolel vedno bolj, čeprav praviš, da je Trst poslovno trgovsko mesto, ki da ni bilo nikoli klerikalno! Vsa tvoja velika skrb, da bi našel obrambo za svojega nepokopanega Pusta po Soški dolini in celo v Španiji in v Franciji, je velika krokodilova solza! Vam, očetje Primorskega, ne gre za Pustov pogreb, vam je šlo ne samo pri škedenjski pustni maskaradi ampak tudi pri goriski za višje cilje, ki pa so se razblinili kakor milni mehurček! Udariti ste hoteli zopet po duhovščini, po cerkvi, a to se vam letos ni več posrečilo. Oblasti so državno vero zaščitile in javno smešenje in zasramovanje cerkvenih oseb, obredov in simbolov prepovedale.

Tako so splošno naredili tudi vsi drugi časopisi, le »Primorski« se bo raztalil od jeze in žalosti! Pa mu vendar privoščimo vsaj majhno sočutje in izrazimo sožalje: če boste, komunisti, dovolili drugo leto vsem otrokom za železno zaveso Miklavža, če jim boste zopet pustili jaslice in jih obdarili pri božičnem drevescu, če boste obesili križ na vse šolske stene, tedaj hmo tudi mi katolici vsaj malo zaprli oči, in boste lahko nekoliko »požegnali« svojega brata, nemarnega Pusta! Če pa se ne spreobrne, ostane tudi drugo leto tržaski Pust — nepokopan!

WILHELM HÜNERMANN:

9

Oče Damijan

»Jožef, ti ne stojiš na pravi njiivi. Drugo polje te čaka!«

Zagledal je ogromno žitno polje, veliko kakor morje in zrelo za žetev. In zaslišal je glas božji:

»Žetev je velika, toda delavcev je malo. Pojdi tudi ti na mojo njivo!«

In glas božji je izzvenel v bucanje tisočerih orgel in zvonov in udarce klavirja, ki je nabijalo na nakovalo:

»Pojdi tudi ti na mojo njivo!«

Glas božji je postal vihar, orkan, peneče, bučeče morje:

»Pojdi tudi ti na mojo njivo!«

Ogenj je padel z neba in z zubiji objel zemljo. In glas božji se je spremenil v presekanje grmenje:

»Pojdi tudi ti na mojo njivo!«

Iznenađa je Jožef planil kvišku. Izbo je napolnjevala medla svetlobe. Hipoma je plamen raztrgal dremajoč sij. Grom je pretrsel hišo. Sveti križ božji, kakšna nevihta!

In že so prve kaplje udarile in završele na okno.

Dež! Dež! Jožef je v trenutku skočil iz postelje in si nataknil hlače.

Dež! Dež! O Bog, tvoje nevihte blagoslavljajo in tvoje grmenje diha dobroto in tvoji bliski so plameni tvoje milosti! Na bose noge si je Jožef nataknil cokle.

Dež! Veliki Bog, zahvalimo te!

Jožef je pozabil na sanje. Bog je blagoslavljajal njivo! Vriskaje je kmetič zdirjal na plano. Okrog njegove glave je plesala nevihta. Toda Jožef de Veuster se je smejal, smejal in kričal!

Tekel je na polje. Tu je poganjala setev in se upogibala pod blagoslovom, ki je padal z neba. Njegove rastlinice je prejarjal dih novega življenja. Jožef je dirjal skozi rjave razore.

Mokra zemlja je pljuskala in ječala pod njegovimi stopinjami.

Dež! Življenje! Življenje!

Obe roki je fant zarivil v zemljo, nato pa se je smejal rjavi kaši, ki se je odecjala od njegovega prgisača.

Veliki Bog! Rešil si mi polje! Umirajoč sad si priklicaj v novo življenje! Zahvaljujem se ti!

Ne! Jožef ni mogel moliti z besedami. Jožef je od veselja vriskal prek polja.

Razprostrl je od prsti umazane roke, dvignil glavo in odprl usta, da mu je dež lil vanje. Željno je pil božji blagoslov.

Bliski so mu slepili vid.

Ko je hotel teči naprej, je padel na zemljo. Cokle so obtičale v blatnih tleh. Toda Jožef se je smejal:

»Hočeš me prikleniti nase, prijateljica! Zemlja, ne boš me nikoli izpustila. To je moje polje!«

Nato je spet planil kvišku, zdirjal čez travnik, se z mogočnim skokom pognal prek vrtno seči in klical:

»Dež! Dež! Bog blagoslavljaj moj svetlo! Nebo in zemljo je potresala nevihta.

Jožef je odprl vodnjak, potegnil k sebi drog z vedrom, ga napolnil, dirjal v hlev in govedji palil vode v korito.

»Pijte! Pijte! Dovolj je vode!« je kričal.

»Nebo pada na zemljo.«

Napojil je žejno živino.

Kmalu je bila vsa hiša pokonci.

Fantje so ropotali v čumnati. Mati pa je klicala:

»Pojdite v izbo. Prižgati moramo blagoslovljene sveče!«

Jožef je kričal:

»Nevihta je blagoslov. Bliski so blagoslovljene božje sveče!«

Kmet pa je klečal pred velikim križem na dvorišču. Ni znal moliti z besedami. Toda solze so mu tekale po licih in se mešale z deževnimi kapljami.

Ko je Jožef kasneje molil jutranjo molitev, je rekel:

»Ljubi Bog! Polje in jaz sva eno. Zemlja me ne bo izpustila. Trdno me drži. Sam si videl. Jaz sem kmet!«

PROSCENJE

Na brabantskih poljih so pele nabrušene kose. Žito je bilo požeto. Z glasnim veseljem so peljali zadnji voz žita na skedenj. Za njive in kmečke domačije je prišel čas velikega odpočitka.

Cerkovnik v Tremelovu je naslednjo nedeljo zazvonil Te Deum, organist in kmetje pa so odprli vse registre, tako da se je Peter Kamerbeek, ki je tlačil meh, zaradi napora in razburjenja kar potil.

Iz srebrnih kadilnic se je dvigalo kadilo. Strežniki so zvončkali in duhovnik je blagoslovljal z zlato monštranco.

Te Deum laudamus! Kruh je spravljen.

Hvaležnost in radost sta napolnjevali srea. Vsi naj bodo deležni velikega veselja. Obilna žetev bo tudi revežem napolnila prazne sklede.

Naslednji teden je nastala v Tremelovu velika morija. Cvillili so prašički in mukala so teleta, ki so jih vodili v klavnico. Gospodinjje so kurile krušne peči, ker je bilo treba za gostijo pripraviti dokaj dobrih jedil.

V soboto pa je bil ves Tremelov ena sama velika ponev, v kateri se je pržilo in cvrlo; ena sama velika pečica, v kateri so dišale potice in torte in šarklji. In nad vsemi strehami se je dvigal steber prijetno dišečega vonja.

Zvečer pa so zvonovi veselo zadoneli prek flamske vasi. Danes zvonovi niso zvonili. Danes je pritkavalo. Pet močnih mož je stalo v zvoniku, ki so z velikimi klavirji po starodavnem taktu potrkavali na zvonove.

Izza vseh vrat so priskakljali otroci in s pesmijo spremljali zvonjenje:

»Bim bam, bajeram, jutri bo semanji dan.«

(Nadaljevanje)

S T R Ž A Š K E G A

Občina Devin-Nabrežina

ZBIRKA ZA POPLAVLJENCE NA NIZO-ZEMSKEM

NABREŽINA:	
Zbirka Bufet Bivio	Lir 4.300.—
» v vasi	» 33.870.—
» v cerkvi	» 5.896.—
» občinski uslužbenci	» 11.900.—
» delavci »Selade	» 12.000.—
» del. podj. »Gorlatos	» 10.000.—
» Slov. osnovna šola	» 12.170.—
» učiteljstvo	» 19.940.—
» otroški vrtec	» 11.237.—
Kino »Prosvetni doma	» 5.000.—

SESLJAN:	
Zbirka v vasi	» 18.200.—
» Slov. osnovna šola	» 2.000.—

MAVHINJE:	
Zbirka v cerkvi	» 12.645.—
» v vasi	» 3.550.—
» otroški vrtec	» 3.870.—

DEVIN:	
Zbirka v vasi	» 9.840.—
» otroški vrtec	» 7.000.—
» osnovna šola slov.	» 2.200.—

SEMPOLAJ IN PRAPROT:	
Zbirka v cerkvi	» 1.000.—
» v vasi	» 13.540.—

SLIVNO:	
Zbirka v vasi	» 10.250.—

VIŽOVLJE:	
Prispevek jesarjev	» 10.000.—

CEROVLJE:	
Zbirka v vasi	» 4.850.—

MEDJAVAS:	
Zbirka v vasi	» 4.200.—

ŠTIVAN:	
Zbirka v vasi	» 3.700.—

SKUPNO LIR 233.118.—

Poslušajte versko uro na radiu Trst II. vsako nedeljo ob 9,30!

SLOVENSKO KARITATIVNO (KATOLIŠKO) DRUŠTVO »SLOKADA« V TRSTU NAZNAJJA, DA SPREJEMA VELIKONOČNA NAROČILA ZA VSAKOVSTNE PAKETE V SLOVENIJO S TRŽASKEGA IN IZ AMERIKE. Naslov je: *Trst, ulica Rittmayer 6.* (trgovina z jestvinami). — Pojasnila in cenik daje: »Slokada - Trst - Casella postale 252. — SLOVENSKI KATOLIČANI, OBRACAJTE SE NA SVOJE DRUŠTVO! — Postrežba prvovrstna!

»Vita nuova« in tržaške župnije

»Vita nuova«, italijanski katoliški časopis je začel objavljati cele strani o posameznih tržaških župnijah. To je zelo dobro in potrebno, saj zlasti v velikem mestu ljudje zelo malo poznajo župnijsko delovanje in življenje. V zadnji številki splošno zelo dobro urejanega lista »Vita nuova« smo brali več lepih člankov o župniji sv. Vincenca, ki je med največjimi v Trstu. V župniji je kar 8 duhovnikov; od teh jih 5 v aktivni službi, drugi so starejši in samo v tej cerkvi mašujejo. V župniji je lepo število katoliških organizacij in tudi več zavodov.

Toda kako pa naj rečemo sledeče:

Za vse duhovnike, tudi za penzioniste in katehete, navaja list stanovanje in naslov vsakega posebej, le za slovenskega duhovnika ni sploh nobenega naslova! Tudi ni nikjer omenjeno, kakšne organizacije imajo Slovenci in kako se versko udeležujejo. Še več: niti da so tudi slovenski verniki v tej župniji, ne moreš izvedati, zato ker »Vita nuova« pravi o g. Jamniku, da je: »Incaricato per i fedeli di altra lingua«. Katera je ta lingua? Zakaj »Vita nuova« ne pove?

Drugič doktorica

Profesorica italijanskega jezika na slovenskem liceju in gimnaziji v Gorici dr. Neda Močnikova je dne 24. 2. dosegla drugo doktorsko diplomu na univerzi v Turinu. Prvo diplomu je dobila iz ital. jezika in literature, sedaj pa iz pedagoških ved. Kot disertacijsko nalogo si je izbrala Vzgojne misli E. S. Piccolominiya v humanistični pedagogiki. Dr. Neda Močnikova uči na slov. srednjih šolah v Gorici že od njih ustanovitve. Kmalu bo torej 10 let. Zato ji tem bolj iz srca čestitamo in voščimo, da bi še dalje vzgajala našo mladino.

Dol

Izredna nesreča se je dogodila v ponedeljek dopoldan nad Devetaki ob meji. Starček Jožef Stepančič od Vizintinov je šel žet travo za živino zaradi splošnega pomanjkanja sena. Nekaj pred poldnem so ga našli mrtvega obmejni stražniki, opomnjeni od ognja, od katerega se je dvigal gost dim. Nesrečenec je bil močno ožgan. Komisija je ugotovila, da si je mož ogreval kosilo, medtem je nesrečno padel in se ubil, nakar ga je zajel še ogenj, ki se je razširil po neposredni bližini. — Po bridkosti in trpljenju polnem življenju, naj mu bo Bog milostljiv sodnik, naj v miru počiva.

Jamlje

V soboto je bila nenadoma sklicana nujna občinska seja v Doberdolu zaradi električne napeljave. Vsa dela so po vasi dokončana, po hišah čakajo poleg svetilk že številni radio-aparati, toda luči še vedno ni. Občinska uprava se trudi, toda pravijo, da ni denarja in zaupanja. Tako je treba še potrpeti, ker baje država ne da obljubljenega denarja, dokler dela niso končana. Selveg pa ne da luči, dokler država ali občina ne plača. Morda je še vedno premalo uradnikov (ali pa preveč), da je tako težko rešiti na uradih tekoče in važne zadeve.

Krojni tečaj ERREVI

Naznanjamo vam, da se bo spet vršil krojni tečaj v prostorih šolskega poslopja v ulici Croce št. 3. Gospe in gospodične, ki se nameravajo vpisati, naj se zglasijo istotam v dnevih 16. in 17. marca 1953 ob 7h zvečer, kjer dobe tudi vse podrobne informacije.

Šole na Goriškem za poplavljenice

OSNOVNE SOLE: Didakt. ravnateljstvo, Tržič lir 106.332; Gradež 19.997; Gorica, I. okraj 46.889; Gradiška ob Soči 38.880; Krmin 42.867; Gorica, ul. Croce 32.798; Doberdob 12.868.

SREDNJE SOLE: Srednja šola - gimnazija »S. Luigie, Gorica lir 20.000; Strokovna obrtna šola, Gradež 28.000; Gimnazija in licej »D. Alighierie, Gorica 31.315; Tehnična in industrijska strok. šola »L. Marini, Krmin 29.540; Učiteljska in strok. šola pri Uršulinkah 15.000; Zen. drž. srednja šola »G. Pascolie, Gorica 21.830; Srednja šola »Notre Dame«, Gorica 10.000; Učiteljske »Slatapere, Gorica 18.698; Strokovna šola »Favettie, Gorica 16.481; Strok. ind. tečaj, Mariano 1.400; Drž. srednja šola, Gradiška 31.850; Drž. sr. šola, Krmin 9.717; Drž. sr. šola »Loechie, Gorica 38.704; Strokovni tečaj, S. Lorenzo 1.400.

SKUPAJ lir 574.566.—

Iz Beneške Slovenije

Smrt uglednega moža

V St. Lenartu v Slov. Benečiji je umrl g. Feliks Kjačić, brat preč. g. msgr. Boža Kjačića. Pokojnik je imel 53 let; bil je vzgleden oče, veskozi pošteni, trden in skrben delavec, pobožen mož, brat dveh duhovnikov (čč. gg. Jožefa, župnika v Trčmunu, in msgr. Boža, goriškega stolnega kanonika). Umrl je po dolgi boleznini, popolnoma vdan v božjo voljo.

Pogreba, ki se je vršil 6. t. m., so se kljub delavniku udeležili vsi farani, mnogo duhovnikov in pa šolske oblasti (vse tri pokojnikove hčerke so namreč učiteljice). Vse to priča o njegovi priljubljenosti med domačini.

Obema čč. gospodoma, kakor tudi ostalim, naše iskreno sožalje!

Togliattijev sin se je spreobrnil

Aldo Togliatti, sin poglavarja ital. komunistične stranke, se je vrnil v katoliško Cerkev. Pravijo, da misli iti za duhovnika. Mladi Togliatti je nevoljen na očeta, ker je zapustil prvo ženo, njegovo mater, ter začel živeti z drugo, s svojo sedanjo mlado tajnico Leonildo Jotti, s katero je šel tudi na Stalinov pogreb v Moskvo.

Iz življenja naših izseljencev in beguncev

Iz Amerike nam pišejo!

Mr. Anton Grdina, ki je v lanskim jeseni obiskal tudi našo Gorico, je ostal vsem, ki so ga takrat spoznali, v najlepšem spominu. Tudi on ni pozabil na nas. Nепrecenljivo je njegovo delo med ameriškimi Slovenci za naš »Katoliški doma« in njegov trud, da bi se naše bratske vezi še bolj utrdile. O tem nam še posebno priča njegovo zadnje pismo, naslovljeno na uredništvo »Katoliškega glasa«:

»Dovolite mi,« piše g. A. Grdina, »da izrazim svoje čestitke lepo urejanemu listu »Katoliški glas«, ki ga redno in hitro prejmem in ki mi teden za tednom obnavlja spomine na vaše lepe kraje in prinaša novice o meni tako dragih ljudeh.

Nikoli bi ne mogel verjeti, da so Goriška, Benečija in Koroška tako lepe, če bi jih lansko jesen sam ne bil obiskal. Marsikaj sem spoznal, kar mi je bilo prej tuje. Videl sem domače, skromno življenje naših ljudi, njihov trud za vsakdanji kruh, njihovo živo vero in ljubezen do slovenskega jezika. Kar pa v tistih kratkih dneh nisem mogel spoznati, to mi sedaj odkriva »Katoliški glas«, ko opisuje trpljenje in bol, krivice in zapostavljanja slovenske manjšine v Italiji. Zalostna je pesem našega naroda in že od davna mu določena: Molči, trpi indelaj! A kljub temu naš narod živi, iz lastnega trpljenja črpa svojo moč, iz živih vere v Boga in v Marijo, kateri je posvetil nešteto svojih cerkva po gričih in hribih do najvišjega svetišča na Sv. Višarjah.

Skoro najmanjši smo med narodi po številu, a ne zato zadnji. Po izobrazbi in

kulturi se lahko merimo z velikimi narodi. V tem je naše bogastvo in naša moč, ki je nobena sovražna sila ne more streti. Tudi tujina nas spoštuje in ceni naše delo in naše poštenje.

Koliko slovenske inteligence, zlasti duhovništva, sem spoznal ob času svojega potovanja po vaših krajih. Spoznal sem predvsem njihov velik idealizem, njihovo iskrenost in vedrost, njihovo neumorno delo za blagor slovenskega ljudstva.

Vsem, ki so me v tistih dneh spremljali in mi razkazali tolike lepote slovenske zemlje, ključem: Naprej, ker ne morete ničesar izgubiti, lahko pa veliko pridobite!

Moj duh večkrat pohiti v vaše kraje, ki so tudi meni tako dragi. »Katoliški glas« pa me seznanja z vašim življenjem in obnavlja lepe spomine. Le podpirajte ga in vzdružite, neprecenljiva je njegova vrednost za sedanje in bodoče dni.

Anton Grdina

V Belgiji je prišla umret

7. marca so v Chatelet v Belgiji pokopali 22-letno Marijo Pungaršič z Dolenjskega. Po dolgem čakanju je dobila potna dovoljenja, da bi obiskala sestro, ki živi z družino v Belgiji. Dva dni po prihodu je morala na operacijo zaradi vnetja slepiča. Bolezen se je poslabšala in po dveh mesecih ležanja je izdihnila v veliko žalost sorodnikov in poznancev. Pripravili so ji lep pogreb, na katerega so prišli celo iz daljnega Limburga. Počivaj, draga Mici, v tuji zemlji v miru! Ljubljani materi in preostalim pa naj daje luč sv. vere obilno tolažbe!

Sobota, 21. 3.: 13.00 Šramel kvintet in duet. — 13.30 Kulturni obzornik. — 18.15 Dvorak: Simfonija št. 5. — 19.00 Pogovor z ženo. — 21.00 Malo za šalo - malo zares. — 22.00 Wieniawski: Koncert za viol. št. 2.

Angleški katoliški možje in Tito

»Družina katoliških mladih mož« (Catholic Young Men's Society) v Vel. Britaniji je izdala navodila svojim članom glede Titovega obiska v Londonu, ki bo proti koncu tega meseca. Priporočila je molitev in pozvala krajevne družbe, naj v času obiska prirede:

Teden vsakodnevnih maš (Daily Mass Crusade), ali dan molitve, ki naj se prične s sv. mašo, najbolje na soboto v tednu obiska, ali skupno sv. obhajilo v nedeljo ob koncu obiska, ali vse troje.

Navodila izjavljajo, da je namen »prostiti vsemogočnega Boga blagoslova za vse, ki so zaprti od komunističnih režimov širom sveta, posebno še za naše brate v Jugoslaviji«. Dalje je namen, »moliti, da bi se srca diktatorjev in nasilnikov spreobrnila, tako da bi bili razsvetljeni in bi prenehali z iztrebljalno gonjo proti Kristusovi Cerkvi«.

Navodila pišejo, da bi »kakršnekoli demonstracije bile obžalovanja vredne — kljub upravičenemu gnusu, ki na splošno navdaja krščanske skupnosti zaradi etike tega obiska«.

Odgovorni urednik: Stanko Stanič

Tiska tiskarna Budin v Gorici

Z G O R I Š K E G A

Za † Petra Butkoviča - Domna

Akademski klub iz Gorice je na svoji redni seji počastil spomin pokojnega Domna in sklenil, da — v znak zahvale zamejske mladine iz Italije, kateri je pokojni posvetil vse svoje sile in jo z očetovsko ljubeznijo vodil in vzdrževal v objemu plemenitih čustev do svojega naroda — postavi na rojstni hiši Petra Butkoviča - Domna spominsko ploščo, ki naj bodri tudi bodoče rodove.

O razvoju in poteku te akcije bo Akademski klub iz Gorice sproti obveščal vsa slovensko javnost.

AKADEMSKI KLUB

Seja občinskega sveta

Na seji občinskega sveta, v petek 27. febr., so razpravljali o raznih zadevah. Odobrili so plačo županu in članom odbora, v isti meri kot so jo prejeli pred zadnjimi volitvami. Imenovali so odbor za pregledovanje občinskih računov in podjetja za plin, vodo in luč. V zadevi vprašanj g. Bratuža, ki jih je predložil pismeno že 30. jan., je župan doslej odgovoril le na dve. Zaradi poti v Grojno je dejal, da delo ni še dokončano, ker je to preprečila poldieca. Prav tako se županstvo pogaja z družbo SELVEG za napeljavo luči v Grojno.

Razpravljali so nadalje glede gospodarske krize. Dne 2. dec. lansko leto je bilo v Gorici 2492 brezposelnih, v goriški provinci pa 11.491, katerim moramo sedaj priti še zadnje odpuščene iz službe v Podgori in Ronkih. V Gorici je nastanjenih 4293 beguncev, to je 10% vsega prebivalstva. Tudi glede prostega pasu so razpravljali in predlagali revizijo tega sistema, saj je zona franca zaposlila doslej le 872 oseb, po večini ženske.

Stanarina novih stanovanjskih hiš

Agencija ARI poroča, da letos brzkone ne bo nobenih sprememb v zvezi z vsakoletnim poviškom stanarin. Poslanska zbornica bo zaradi političnih volitev zaključila svoje delo 25. marca in tako ne bo mogla pregledati in urediti zakonski osnutek glede stanarin. Nova zbornica tudi ne bo mogla takoj odobriti zastarelega zakona. Razburjenje hišnih posestnikov je zato zelo veliko. Vprašanje stanarin je res težka zadeva. Na eni strani so stanarine skoro smešno nizke, na drugi pa za nova stanovanja tako visoke, da si jih malokdaj lahko privoščijo. Zato si vsi želijo, da bi se vprašanje stanarin pravičneje rešilo.

Nad milijon lir za poplavljenice

Goriška občina je nabrala že nad milijon lir za poplavljenice v Holandiji.

Zopet odložena razprava

Razprava proti prvi skupini kmečkih najemnikov iz Pevme je bila v četrtek na goriškem sodišču spet odložena na 23. april, potem ko sta odvetnika obeh strank razložila vsak svoje stališče.

Novi vodja papeške komisije

Za novega vodjo Papeške podporne komisije je namesto msgr. Magriniya iz Krmina imenovan župnik iz Slovencea pri Moši č. g. Corrado Bertoldi.

Knjižnica na Placuti

Opozarjamo občinstvo, da bo zaradi velikega povpraševanja po knjigah, knjižnica SKPD na Placuti odprta razen ob sredah in sobotah vsak večer od 20. do 22. ure. Ob nedeljah ostane urnik isti od 10. do 12. ure.

Davčne napovedi

Do konca marca morajo biti napravljene davčne napovedi. V prihodnji številki bomo priobčili, kdo je dolžan napraviti prijavo.

Dali bomo tudi navodila, kako se davčne napovedi izpolnjujejo.

Tretjerednikom in drugim

Tretjeredni shod bo v nedeljo ob 4h pri sv. Ivanu. Pridite! Najprej bo križev pot za pokojne člane tretjega reda. Pred shodom ali po njem pridi v zakristijo in si naroči pri patru Fidelisu življenjepis patra Leopolda.

Ali že veš, da je že čez sto prednaročnikov? Prednaročila prihajajo iz Rima, Brešcie, Forli, Boena, Benetk in drugod. Tudi na Tržaškem se pridno oglašajo pri patru Alfonzu. Ali že veš, da bo v knjigi priobčena slika prvih slovenskih romarjev na grobu patra Leopolda? Tudi tebi želi pomagati pater Leopold, samo prositi ga moraš, da ti ne bo rekel: dosedaj me še nisi ničesar prosil. Ljubil je Slovane, saj je bil Hrvat. Njegovo sree je bilo vedno onstran Jadrana. Mnogim je pomagal, pomagal bo tudi tebi. Spoznati moraš velikega Slovana, naroči njegov življenjepis.

Naročite lahko tudi pri svojih župnikih. Župniki pa so naprošeni, da sporočijo osebno ali po pošti število prednaročnikov patru Fidelisu v Gorici. Sporočite najpozneje do bele nedelje.